

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 03 0 U 024570 25 Uvp
Sarajevo, 02.10.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Vuković Josipa, kao predsjednika vijeća, Babić Stanković Aleksandre i Džerahović Emire, kao članova vijeća, te Hodžić Merhunise kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Udruženje građana „Ne diskriminacija, ne mobing“ iz Tuzle, ulica Maršala Tita do broja 34, lamela A, zastupanog po predsjedniku Udruženja Boraković Emiru, protiv akta broj: 08-03-03-2-3-9/24 od 13.02.2024. godine, tuženog Ministarstvo unutrašnjih poslova Tuzlanskog kantona, u upravnoj stvari pristupa informacijama, odlučujući o zahtjevu za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenom od strane tužitelja protiv rješenja Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 024570 24 U od 15.07.2025. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 02.10.2025. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se uvažava, rješenje Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 024570 24 U od 15.07.2025. godine se preinačava i rješava :

Tuženi se obavezuje tužitelju naknaditi troškove upravnog spora u iznosu od =400,00 KM u roku od 30 dana od dana donošenja ovog rješenja pod prijetnjom izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 024570 24 U od 15.07.2025. godine, po tužiteljevom zahtjevu za naknadu troškova sudskog postupka na ime sudske takse na tužbu i sudske takse na presudu, riješeno je da će se „o zahtjevu tužitelja o troškovima povodom upravnog spora odlučiti u upravnom postupku“.

Protiv navedenog rješenja Kantonalnog suda u Tuzli tužitelj je blagovremeno podnio zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke osporavajući stav suda da mu ne pripada pravo na troškove, jer je u ponovnom postupku tuženi postupio po ranijoj presudi Kantonalnog suda u Tuzli i donio rješenje kojim je udovoljio zahtjevu tužitelja, tako da nije bilo potrebe da pokreće novi upravni spor, ali, kako je to rješenje doneseno na temelju ranije odluke suda u upravnom sporu u kome je platio sudsku taksu na tužbu i sudsku taksu na presudu, to smatra da mu pripada pravo na naknadu tih troškova zbog čega je u tom pravcu postavio zahtjev, koji je Kantonalni sud pogrešno cijenio zahtjevom za donošenje dopunske presude. Navodeći da je pobijano

rješenje nezakonito i da su istim povrijeđene odredbe Zakona o parničnom postupku koje se shodno primjenjuju na osnovu odredbe člana 55. Zakona o upravnim sporovima, istakao je da je tim rješenjem povrijeđeno njegovo pravo na pravično suđenje, te je konačno predložio da se zahtjev za vanredno preispitivanje uvaži, pobijano rješenje „poništi“ i uvaži njegov zahtjev, te obaveže tuženi na naknadu troškova sudskog postupka na ime sudske takse na tužbu i sudske takse na presudu u iznosima od po =100,00 KM, te sudske takse na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke u iznosu od =200,00 KM.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke tuženi je istakao da smatra osnovanim navode zahtjeva, jer je i on stava da se o troškovima upravnog spora ne može odlučivati u upravnom postupku, zbog čega je nakon donošenja pobijanog rješenja tuženi donio zaključak kojim je zahtjev odbacio zbog apsolutne stvarne nenadležnosti, za koji još nije protekao žalbeni rok. Naveo je da smatra da su pobijanim rješenjem povrijeđene procesne odredbe, te da je pozivanje na praksu Vrhovnog suda FBiH neosnovano i nedovoljno obrazloženo, te ukazao da Vrhovni sud RS odlučuje i o troškovima nastalim povodom upravnog spora. Međutim, bez obzira na ovako izloženo stanovište, kojim se podržava stav zahtjeva za vanredno preispitivanje, tuženi je, ipak, predložio da se isti odbije kao neosnovan.

Ovaj Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga :

Iz stanja upravnog spisa proizilazi da je u predmetnoj upravnoj stvari, presudom Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 024570 24 U od 23.12.2024. godine uvažena tužiteljeva tužba, te je poništeno osporeno rješenje tuženog Ministarstva unutrašnjih poslova Tuzlanskog kantona, broj: 08-03-03-2-3-9/24 od 13.02.2024. godine, kao i prvostepeni akt Ministarstva unutrašnjih poslova Tuzlanskog kantona broj 08-01-03-2-3-945/23 od 05.01.2024. godine i predmet vraćen tuženom na ponovno rješavanje.

Nadalje proizilazi da je tužitelj 13.01.2025. godine podnio prijedlog za donošenje dopunske presude jer je u navedenoj presudi sud propustio da donese odluku o zahtjevu koji je tužitelj postavio u tužbi, a koji se odnosi na obavezu tuženog da tužitelju naknadi troškove sudskog postupka i to troškove sudske takse na tužbu i troškove sudske takse na presudu u skladu sa odredbom člana 55. Zakona o upravnim sporovima F BiH i odredbama člana 386. i 396. Zakona o parničnom postupku F BiH. Odlučujući o tužiteljevom zahtjevu za donošenje dopunske presude Kantonalni sud u Tuzli je dana 21.01.2025. godine donio dopunsku presudu kojom je odbio zahtjev tužitelja za naknadu troškova, jer je predmetna presuda od 23.12.2024. godine postala pravosnažna samo u formalno-pravnom smislu (momentom donošenja, jer je pravo na žalbu isključeno), dok tom presudom nije riješena upravna stvar nego je uvažavanjem tužbe tužitelja, poništeno osporeno rješenje i rješenje prvostepenog organa i predmet vraćen tuženom na ponovno rješavanje, tako da nije nastupila i materijalna pravosnažnost pobijane presude.

Nakon što je u postupku izvršenja spomenute presude Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 024570 24 U od 23.12.2024. godine doneseno rješenje kojim je udovoljeno tužiteljevom zahtjevu za pristup informacijama, on je 24.02.2025. godine

podnio zahtjev za donošenje odluke o troškovima, koji je prvostepeni sud pogrešno smatrao ponovnim zahtjevom za donošenje dopunske presude, nakon čega je donio pobijano rješenje kojim je, kako je već navedeno, riješeno da će se „o zahtjevu tužitelja o troškovima povodom upravnog spora odlučiti u upravnom postupku“. U obrazloženju ovog rješenja navedeno je da se isto donosi „slijedeći stav Vrhovnog suda FBiH“ da se o troškovima upravnog spora neće odlučivati po pojedinim fazama (u konkretnom slučaju pobijanom presudom je uvažena tužba tužitelja, poništeno osporeno rješenje tuženog, kao i rješenje prvostepenog organa, te predmet vraćen prvostepenom organu na ponovno rješavanje), već će se o istim odlučiti kada se konačno odluči o zahtjevu stranke u upravnom postupku, odnosno upravnom sporu, analognom primjenom odredbe člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku, te je taj sud cijenio da je za odluku o opredijeljenim troškovima, nakon konačno donesene odluke o zahtjevu stranke u upravnom postupku, prvostepeni organ dužan da odluči i o troškovima postupka.

Imajući u vidu stanje upravnog spisa i obrazloženje pobijanog rješenja zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke je osnovan.

Naime, iako se prvostepeni sud u obrazloženju pobijanog rješenja poziva na stanovište Vrhovnog suda Federacije BiH po pitanju naknade troškova upravnog postupka i upravnog spora, taj stav je krivo interpretiran uslijed čega je donesena nepravilna i nezakonita odluka.

Ovo iz razloga jer je stav Vrhovnog suda Federacije BiH, izražen u brojnim odlukama, da, budući da Zakon o upravnim sporovima ne sadrži odredbe kojima se propisuje naknada troškova upravnog spora, to se u ovoj stvari, u smislu člana 55. istog Zakona, shodno primjenjuju odgovarajuće odredbe zakona kojim je uređen parnični postupak. Odredbom člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine" broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) propisano je da je stranka koja u cjelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci nadoknaditi troškove, dok je odredbom člana 387. stav 1. istog Zakona propisano da će pri odlučivanju koji će se troškovi stranci nadoknaditi, sud uzeti u obzir samo troškove koji su bili potrebni radi vođenja parnice, te da o tome koji su troškovi bili potrebni, te o visini troškova odlučuje sud ocjenjujući brižljivo sve okolnosti.

Dakle, odredba člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku jasno reguliše da se troškovi dosuđuju prema načelu uspjeha u parnici, odnosno da je stranka koja u cjelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci i nadoknaditi troškove, a u vezi s tim stav je Vrhovnog suda Federacije BiH da su upravni postupak, a i upravni spor, specifični u odnosu na parnični postupak, zbog čega je zakonodavac u članu 55. Zakona o upravnim sporovima i propisao shodnu, a nikako direktnu primjenu odredbi Zakona o parničnom postupku na slučajeve koji tim zakonom nisu regulisani, pa tako i na naknadu troškova postupka.

Nadalje, po izloženom stavu, odlučivanje u upravnom sporu je, na određeni način, nastavak upravnog postupka i kako se u istom ispituje zakonitost upravnog akta donesenog u upravnom postupku, to se u slučaju kada se u upravnom sporu udovoljava tužbi i poništava rješenje tuženog i nadležnog prvostepenog organa i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni upravni postupak, radi o slučaju koji je adekvatniji onom propisanom članom 397. stav 3, nego onom predviđenom

odredbom člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku. Ovo iz razloga što će u situaciji kada se u parničnom postupku udovoljava tužbi ili se ista u cjelosti odbija, doći do primjene odredbe člana 386. stav 1. citiranog Zakona, jer je u tom slučaju parnični postupak okončan, istina nepravomoćno i ako na istu odluku ne bude izjavljena žalba, tada ta odluka postaje pravomoćna i izvršna. Međutim, u upravnom sporu je situacija drugačija, jer nadležni organi (nakon uvažavanja tužbe i poništavanja upravnog akta) moraju postupiti po odluci suda (obaveznost presude - članovi 57, 58. i 59. Zakona o upravnim sporovima), pa je u konkretnoj stvari upravo shodna primjena člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku i adekvatnija za primjenu u pogledu odluke o troškovima postupka.

Po istom stanovištu, naknada troškova spora i prema opštim načelima Zakona o parničnom postupku podrazumijeva da se konačnom odlukom regulišu svi troškovi spora obzirom na uspjeh u cjelokupnom sporu, a nikako prema uspjehu u samo nekoj od faza u postupku, sa jedne strane, a sa druge strane bilo bi i protivno zakonu presuđivati troškove spora po pojedinim fazama postupka. Kako se u upravnom postupku, a i u upravnom sporu, odlučuje o jednoj istoj upravnoj stvari, to se i o troškovima sudskog postupka može odlučivati samo nakon rješavanja te upravne stvari, a ne po pojedinima fazama u postupku odlučivanja.

U konkretnom slučaju postoji upravo takva situacija, jer je rješenjem tuženog organa broj: 08-01-03.2-3-945/23 od 06.01.2025. godine odobren tužitelju pristup informacijama, a to rješenje je doneseno nakon vođenja upravnog spora u kome je donesena ranija presuda Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 024570 24 U od 23.12.2024. godine, pa je tužitelj pravilno postavio zahtjeva za naknadu troškova sudskog postupka (upravnog spora), a ne zahtjev za donošenje dopunske presude, kako to pogrešno cijeni prvostepeni sud.

Dakle, u konkretnom slučaju upravo se radi o situaciji na koju ukazuje Vrhovni sud Federacije BiH kada u svojim presudama naglašava da u slučaju udovoljavanja zahtjevu stranke u upravnom postupku, nadležni organi moraju odlučiti o troškovima upravnog postupka i to prema odredbama Zakona o upravnom postupku, dok u slučaju da su postojali i (kako prethodni tako i naknadni) sudski troškovi, tada stranka ima mogućnost da se obrati sudu sa zahtjevom za naknadu troškova, jer je upravna stvar u cjelosti okončana i u formalnom, a i u materijalno-pravnom smislu, dok o troškovima sudskog postupka nije donesena konačna odluka. Takav zahtjev se, u slučaju kada je stranka uspjela u upravnom postupku, može postaviti onom sudu koji je rješavao u nekoj od faza sudskog postupka.

U predmetnom upravnom sporu iz stanja spisa ne može se utvrditi da li je tužitelj imao troškove upravnog postupka i da li se sa zahtjevom za naknadu tih troškova obraćao upravnom organu (a što nije od značaja za odlučivanje) o čemu bi tuženi, kao upravni organ, bio nadležan (i bio dužan) da odluči, ali je evidentno da je pravilno Kantonalnom sudu u Tuzli postavio zahtjev za naknadu troškova ranije vođenog upravnog spora (plaćene sudske takse na tužbu i presudu), jer o troškovima upravnog spora (sudskog postupka) može odlučiti samo sud, koji je rješavao u nekoj od faza sudskoga postupka, a nikako o troškovima sudskog postupka ne može odlučivati upravni organ, kako to pogrešno cijeni prvostepeni sud u pobijanom rješenju, jer taj organ odlučuje samo o troškovima upravnog postupka.

Budući da slijedom svega izloženog tužitelju pripada pravo na naknadu troškova to je pobijano rješenje preinačeno i obavezan je tuženi da tužitelju naknadi troškove upravnog spora na ime sudske takse na tužbu i sudske takse na presudu u iznosima od po =100,00 KM, te sudske takse na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke u iznosu od =200,00 KM, što ukupno iznosi =400,00 KM, kako je navedeno u izreci ove presude

Zbog svega izloženog ovaj Sud je, na osnovu člana 46. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci.

Zapisničar

Hodžić Merhunisa, s.r.

Predsjednik vijeća

Vuković Josip, s.r.